

[Aksel Larsen.]

kommen falske forudsætninger. Det ærede medlem hr. Hans Rasmussen og jeg har i fællesskab korrigeret oppositionens påstande og gjort opmærksom på, hvordan det faktisk forholder sig dels med mæglingforslaget, dels med afstemningerne, og bortset fra det ærede medlem hr. Axel Kristensen er der ingen fra den side, der derefter har følt trang til at komme ind på de urigtige påstande, man ellers har svælget i, påstanden om, at der var et stort flertal blandt arbejderne for mæglingforslaget, at hvis man tog og puttede det hele i én gryde, ville det være blevet vedtaget, og at det kun er 2 grupper af 7, der har forkastet mæglingforslaget, endda med mikroskopisk majoritet. Jeg har læst tallene op her og påvist, at der også i bygningsgruppen var et betydeligt flertal af nej-stemmer og man kun ved hjælp af kompetente forsamlinger og med støtte i loven om mægling i arbejdsstridigheder har været i stand til at forvandle det til et ja. Men jeg skal yderligere tillade mig at gøre opmærksom på, at dette folketing, som for sit vedkommende fastholder, at beslutninger her i tinget er gyldige — og derefter haver alle danske sig at rette — når blot 50 pct. af tingets medlemmer er til stede og deltager i afstemningen, dette folketing forlanger, at for at en afstemning i fagforeningerne er gyldig, skal mindst 75 pct. af de stemmeberettigede være til stede og deltage i afstemningen.

I byggefagene ligger det netop sådan, at dér var der, som jeg tidligere har sagt, godt 37 000 ja-stemmer og godt 41 000 nej-stemmer ved urafstemningen. Der var sammenlagt nøjagtigt 79 434, der deltog i afstemningen. Stemmeberettigede var 136 303. Det er altså betydeligt over 50 pct., der har deltaget i afstemningen i byggefagene, men alligevel er man af den mening, at der er god moral i at sige: ja men det gælder ikke, for der var ikke 75 pct. Det var kun det ærede medlem hr. Axel Kristensen, der forsøgte sig igen med påstanden om, at i grunden var der vistnok flertal for mæglingforslaget i fagforeningerne. De øvrige talere fra oppositionen har i hvert fald stukket piben ind; vi får så håbe, det er en erkendelse af, enten at de har været dårligt informeret, eller at deres påstande i hvert fald ikke lader sig opretholde.

Dernæst har det ærede medlem hr. Poul Sørensen, bortset fra at han har bragt en del rygter til torvs — og jeg kan ikke kontrollere, om der er noget hold i disse rygter — ment at kunne bringe et stærkt argument ind i debatten ved at sige noget, som den daværende statsminister, H. C. Hansen, sagde under den tilsvarende debat i 1956, hvor han fremmanede et uhygeligt perspektiv: tænk, hvis vi havde en udmattende arbejdskamp på 8, 10, 12 eller flere uger. Jeg kan kun sige det samme, som jeg har sagt før i denne situation: man må dog undersøge, om det er muligt at få konflikten afsluttet noget tidligere, men man bør forsøge at få den afsluttet ved forhandlinger mellem parterne. Jeg har ikke noget imod, at forligsmanden deltager, selv om jeg ikke synes, han har haft nogen heldig hånd hidtil, men det kan være, han efterhånden har fået mere erfaring. Sagen er den, at forligsmanden ikke er voldgiftsdommer; det er ikke hans sag at finde ud af, hvor lidt arbejderne kan leve af, eller hvor meget industrien har råd til at betale. Det er ikke forligsmandens sag at finde ud af: hvor meget kan valutaen tåle, hvordan vil det gå med beskæftigelsen om 2, 5 eller 10 år? Det er forligsmandens sag at finde ud af, om han kan stille et mæglingforslag, der har chance for at blive vedtaget af begge parter. Her har forligsmanden åbenbart jugeret fejl; man kan se det af stemmetallene. Arbejdsgiverforeningen har med stor majoritet, ja, næsten med begejstring, vedtaget forslaget netop inden for de to områder, hvor der er konflikt, medens arbejderne har forkastet det.

Altså har forligsmanden regnet galt, og hvis han kan lære af den erfaring, bør han træde i virksomhed igen, i hvert fald hvis parterne anmoder ham om det. Men enhver må gøre sig klart, at uanset hvor hede ønsker man har om en snarlig afslutning af konflikten, er der kun den vej mulig, at nej-politikken fra Vester Voldgade bliver bragt til ophør, og at der kommer bedre tilbud på bordet end dem, der er blevet forkastet.

Jeg må sige i anledning af det ærede medlem hr. Baunsgaards sidste tale, at den forekommer mig at være uendelig klar, og man kan sådan set godkende, at det bliver sagt så åbent og ærligt, som det er sagt,